

DE KAMPBODE.

REDACTIE
ADMINISTRATIE
ADVERTENTIES
0000000

HOOFDOPSTELLER L.J. DELREZ. OPSTELRAAD: QUINTENS - VERBIST - DEROUX - LORENT

ALLE DAGEN VAN
... 9 TOT 11 IN ... 0000000
ZAAL XVIII

EUROPA NA DEN OORLOG

Hoe men de aangelegenheid ook beriet, aan alle zijden is ry even troosteloos, sowel de beritters als de werklieden zullen op bittere wyse de gevolgen ondervinden van het dryven der militaristen dat in sommige landen Duitschland by, niets gemeen had met de gegeven begrippen van nationale verdediging, en volksverbaarheid. En eenmaal zullen de arbeidende klassen in alle grote landen sich met reservervijf afvragen waarom ry zich niet sterker hebben verzet tegen diegenen die hun hand in den afgond hebben gestort. Iets is duidelijk aan den dag getreden in het verleden jaer, dat men in Midden-Europa volkomen tot den oorlog voorbereid was, niet alleen in militair, auch ook in financieel en economisch opzicht. Men had het vraagstuk grondig bestudeerd en wist dat men niet duidelijk bewaard hoepte te syn voor het uitvoeringsysteem van Engeland, men vreesde nog meer de toenemende macht van Rusland en wilde die breken terwyl het nog tyd was. Doch ondanks al de energie door het Duitse volk ten toon gespreid is het resultaat van den tot nu gevorderden stryd nog niet in syn voordeel, men moet rappe maar krachtige slagen slaan. Die slagen syn niet geslagen, en eullen heel waarschijnlyk niet geslagen worden.

Een enkele tegenstrevor hieldt de Duitschers onderschat, of liever ze hadden hem niet meegerekend: de tyd. De tyd die hun langzaam maar zeker uitput. De tyd aan hunne tegenstrevers heeft toegelezen in te halen met ze aan organisatie, aan voorraden en bewapening ten achteren waren. De tyd die hun toekaten sal rich woedanig te versterken dat het hun mogelyk wordt hunnen door vooral krachtingspanning verwachten aan valler terug te dringen en te overrompelen.

Maar ondertusschen doen de gevolgen van den reuenstryd zich reeds voelen door een algemene verhoging der prijzen van alle levensbehoeften. Duitschland en Oostenryk syn er zeker het ergst aan toe, maar ook Frankryk, Engeland, Italie en vooral Rusland lyden er door. Van Belgie en Servië spreek ik niet, daar wordt de geest des krygs in al syn scherpte onderouden.

In de Nieuwe wereld, daarentegen geniet men alleen voordelen van de blinde moede waarmede de Europeesche staten elkaar bekampen. Amerika weet op bewonderenswaardige wyse party te trekken van de gelegenheid om synen moedigheid en synen handel uit te breiden. Behalve de rechts-breeksche voordeelen door het leveren van oorlogs-materiel, heeft het zich welten in te planten in de mid Amerikaansche staten, vroeger klanten van Duitschland, in mid Afrika en zelfs

in Australie waar het de plaats heeft ingenomen der Engelsche voorbrengers, vier fabrieken nu meestendeels voor oorlogsschepen, werkzaam rijn. Alleen voor de maand November 1915 bedroeg het uitvoerij der vereenigde staten 130 000 000 dollars meer dan in derzelfde maand van 't jaer 1914. Dit geeft u een gedacht van de winsten die Amerika in dese periode moet verwerentlyken. En niet alleen met Amerika, maar ook met Japan gebeurt hetzelfde. In 1915 overtrof den uitvoer van Japan met ongeveer 150 000 000 gns het cyfer van 1914.

Met die beide landen zal Europa te kampen hebben, en den stryd op economisch gebied zal niet minder hevig syn dan den stryd op militair gebied die nu in Europa woedt. En dien stryd zal Europa, het verewakte en uitgebloeide Europa moeten bewaren, met een tegenstander die zicht versterkt heeft naarmate Europa zwakker en zwakker werd, die zicht versterkt heeft met de kapitalen door Europees uitgegeven voor den aankoop van de wapenen noodig tot syn eigen,zelfmoord, want zelfmoord is het.

Heelvaar, wat de toestand is, wat hij sal zijn naden oorlog. Men geve myn schryven geene strekking die het niet heeft, het is geen pleitende rug voor mocht tegen den oorlog. Het is alleen een nachtere beschouwing, beschouwing gesteund op gegevens van de bekwaamste en meest geraghebbende vakheden, van hetgeen ons op handels en ny-verheidsgebied te wachten staat. Wij kunnen het in 't korte aldus samenvatten: Da het sluiten van den vrede, een korte periode van bedrijvigheid in alle zakken, veroorzaakt door de noodzaaklykheid te herstellen wat verwoest en vernield is; daarna,.... daarna al de landen uitgeput synde door een dubbele krachtingspanning. 1) den stryd 2) bovengemelde hersteling; algemene verslappening, gevolg van het gemis aan kapitaal en dan de grote concurrentie der opkomende volkeren. Grote mogelijkheden zoals Engeland, in 't bezit van uitgestrekte koloniën, zullen daer een ruim arbeidsveld vinden en zich geleidelijk herstellen, maar kleine landen zoals Belgie en Servië, wie de koloniën ontbreken of wie het niet mogelyk is deze voldoende tegen vreemden invloed te beschermen zullen den terugslag veel heviger voelen en ook langeren tyd behoeven om er sich van te herstellen.

Men make sich dus geene illusies. Dat iedearich zich wapene voor dien nieuen stryd. Ditmaal niet met geweer en patroonstesch, maar niet al de mogelyke kennis, ieder in syn vak, met den geest van initiatief, met al den mogelyken moed, met

al de mogelyke wilskracht, met het resto voor-nemen om te volharden alleen deren die weten te handelen ter gescreter tyd, alleen deren by wie een yeren wil samengaan met trouwe volharding, alleen deren zullen als overwinnaars kunnen int dien grooten stryd.

Welnu, wij syn Belgen en als Belgen beritten wij der eigenschappen hierboven opgesomd. Laten wij er een goed gebruik van maken en op die manier meerwerken om van ons vaderland te maken wat het eens was ja selfs om het nog verder te brengen obdat het van langs om meer tot voorbeeld strekken aan alle beschafde volkeren. Daarom, geen tyd verloren, aan 't werk, vande heden af. Lang genoeg hebben we gedraaid, t' onre plicht en ook ons eigen belang. Wie manien wil moet rauien. Geinterneerd gy hebt den tyd en de gelegenheid. Rau! Rau!, opdat het u later niet mogen speten. Rau! Opdat ge later niet afgeworen wordet als de tyd van 't wegsten komt.

R.S.

O'TRUISCHEN VAN HET RANKE RIET

O! 't ruschen van het ranke riet!
O wist ik toch uw dreeuw lied!
Wanneer de wind voorby 't voert
En bungend uwe halmen roert
Gij bungt ootmoedig rijgend neer,
Staat op en bungt ootmoedig weer
En zingt al bungend 't dreeuw lied
Dat ik beninne, o ranke riet!

O! 't ruschen van het ranke riet!
Hoe dikwijls, dikwijls zat ik niet
Na bij den stillen wateroord
Alleen en van geen mensch gestoord,
En boukte 't rimpelend water na,
En sloeg in zwakke staffs ga,
En luisterde op het lieve lied
Dat gij my zongt, o ruschend riet!

O! 't ruschend van het ranke riet
Hoe menig mensch aanschouwt 't niet
En haart uw zingend harmonij.
Doch luistert niet en gaat voorbij!
Voorbij啊啊 hem 't herte jaagt,
Voorbij waar klinkend goud hem plaat.
Maar uw geluid verstaat hij niet,
O mijn beminde ruschend riet!

Nochtans, o ruschend ranke riet
Uw stem is zoo verachtlijk niet!
God schiet den stroom, God schiet uw stam
God reide "Waai!"... en 't windje kwam
En 't windje woei en wabberde om,

Hou stam die op en neder kom
God luisterde ... en uw droevigheid
Behaagde God, o ruischend niet

O neen toch, ranke ruischend niet,
Mijn ziel misacht uw tale niet
Mijn ziel, die van den ziel en God
't gevoel ontvond op zijn gebod
't gevoel dat uw gerausch verstaat
Wanneer gy op en neder gaat
O neen, o neen toch ranke niet
Mijn ziel misacht uw tale niet!

O't ruischen van het ranke niet!
Weergalleme in mijn droevigheid
En klagend komé t voor uw voet!
Gij die ons beiden leven doet!
O. Gij die zelf de krankte taal
Bemint van eenen rieten staal.
Tenvorp toch ook myn klachté niet.
Ik arme, krankte, klagend niet

Guido Gorelli

VLOEIBARE LUCHT

De oplossing van het vraagstuk van het vloeibaar maken van gassen, een overwinning van den menschelyken geest, heeft niet alleen op het gebied der zuivere physica en chemie een merkbaren invloed gehad, doch heeft ook in het praktische leven tot belangryke gevolgen aanleiding gegeven. Het is daarom niet zonder belang te achtien over vloeibare lucht en hare eigenschappen het een en het andere mede te delen.

Tegenwoordig kent de wetenschap geen fundamenteel onderscheid meer tusschen permanente gassen en dampen. - Voor weinige jaren nog werden zuurstof, waterstof, stikstof en koolstof als permanente gassen beschouwd. - Faraday en Andrews waren niettegenstaande de grote drukkingen die sy aanwendden, niet in staat genoemde gassen vloeibaar te maken, vangeren sy verruindend onder gelijktijdige afkoeling te werken.

Eerst in 1847 gelukte het eenzyds aan Cailliet te Parys en anderzyds aan Pictet te Genève zuurstof vloeibaar te maken.

Door een buiten gewone vermoeite wye van werken bereikte Cailliet die lage temperatuur, bij welk een condensatie van zuurstof intreedt. De plotselinge uitstorting van het op eenige honderden atmospheren samengeperste zuurstofgas leverde de voor de condensatie noodige afkoeling. Cailliet kon toen in de glaren huis die de zuurstof bevatte de warming van een dichten nevel van vloeibaar en vastgeworden zuurstof constateren. - Hy schatte de door de uitstorting van de samengeperste zuurstof bereikte afkoeling op circa 200°C onder nul. Omstreeks denzelfden tyd dat Cailliet die proef verrichtte gelukte het van Pictet volgens een ander methode zuurstof en waterstof vloeibaar te maken. Pictet bereikte syn doel door het aanwenden van druk, en afkoeling met vloeibaar alyteleen. - In 1883 verbeterden de physici Uroblenski en Olszewski de toestellen van Cailliet, waarby sy door verdamming van het alyteleen in luchtdichte (vacuo) temperaturen tot -136°C bereikten.

De toestellen werden later nog door prof. Dewar verbeterd.

Een einde de methode van werken goed te begrijpen, diene men te weten, dat er voor ieder gas een rekkere temperatuur bestaat, boven welkeelf de grootste drukking het gas niet vloeibaar kan maken. - Dit is de kritische temperatuur. - Wil men dus bv. koolstof vloeibaar maken, dan moet het eerst tot onder syne kritische temperatuur afgekoeld worden die ongeveer 32°C . is, en daarna wel het by voldoende druk vloeibaar worden. - Daar zwinstof een zeer lage kritische temperatuur bezit, kan men het niet vloeibaar maken, voordat men eerst middelen had om die lage temperatuur te bereiken, vandaar het mislukken der pogingen van Faraday en Andrews. Wordt vervolg

EEN GOEDE TYDING

Ons kamp zal weldra een organisme meer tellen, dat, twijfelen wy er niet aan, door al de matkokers goed wel onthuld worden.

Dank aan het initiatief van den heer kapitein van Vloten, beheerder der kantines, gaet eerstdags een bakkery geopend worden.

Men ging reeds met het optrekken van het gebouw aan; de oven met warme lucht, laatste model, wil begin Februari voltooid weren.

Eerlang eullen wy dus brood van t' hoedanigheid en in het kamp self gebakken hebben en beweens dit ook de enkele selfstandige verenigingen, die de vermaardheid van de Luikse en Verviersche bakkery's uitmaken.

Dere bakkery zal ook nog een ander voordeel combieden; sy zal berigheid en afeidiging aan enkele geinterneerde verschaffen.

Over een paar dagen zullen wy intweriger sprekers over het stichten van een bermigings-inrichting in het Alberts Dorp (ook in opbouw) halte Biëenkorf, langs den de laan teist Amerfoort. Wij syn gelukkig dere gewenschte inrichtingen, die het kamp leuen merkelijk eullen verbeteren, te kunnen begrweten.

GESPREKKEN MET DEN DWAZEN JONGELING

Bij wendelde langs den draad. - Altijd door keek hy naar de hei, die bruin wegdeinde maar grauwachtige lucht, ginder heel ver, waar de boschen eindigen. Hy bleef staan, en keek naar de grote vogels die trimelend rondwiekten, en na lang warrelen neerstrekken om weer op te vliegen en te verdwijnen in t groene van de denmen.

Toen ik op zijn rug klopte, was hy boos, en brutalweg zei hij me: "Jongen, je hebt chance dat ik me inhoud: je soult de eerste niet zijn die 'k om die reiden vlok in zijn wren zou geslagen hebben. - 't is onverwachte slag op mijn rug jaagt me uit myself. - 't is goed, antwoordde ik, zo ge daar niet tegen kunt.... Ojui....

Ik ben niet meer boos, zei hy. 't is al gedaan; 't is maar een opwelling.... 't is voorbij.... mijn zenuwen. - Weet je warmeren ik denk?

Natuurlijk niet: misschien wel aan huis....?

Neen, niet aan huis.... ik denk aan t' gekke van monumenten zoals die Amsterdams-toren ginder.

Ijde komt men toch op het gedacht, het lijden der

mensen te willen herdenken; dat is genot zoeken in wat anderen te verduren hadden; een soort Sadisme voor de massa..... Ik vind het goed, beelden op te richten voor helden, voor mensen die heel hun leven door, grote diensten beweren aan de menschheid; voor grote gedachten die welde bij brengen, en veredeling en groothed. - Ik wed, dat er menschen zullen komen die hier op de pleats weer nu het kamp zijn donkere gebouwen neerlijst, waer wy nu al meer dan vyftien maanden meer vrede smekken, en waar 't roete weerzien van allen die ons lief zijn: waars we 't brood der ballingschap hebben gegeten, waer sommigen zelf lichamelijk leden, een gedenkteken zullen oprichten.

En dan door zooveel kwaad in zitten?

Twijfelt ge nog? De menschen zullen hun kinderen er heim leiden, en die kleintjes zullen 't mooi vinden, en bewonderend staren naar 't beeld, omdat het wellicht mooi zal zijn.

En dan?

En dan? Moet men de menschen in hun zondag sche blijken er aan herinneren dat lijden onvermijdelijk is, en niemand er voor gespaard kan blijven! Laat de zon in 't leven schijnen, en licht en vreugde brengen, maar laat de schaduwzijden bekledt, en help er niet aan denken

A.V.

BRIEVEN AAN AMARYLLIS

Uw laatste brief heeft me wel doen lyden, Amayllis, het deed me pijn aan t' hart, en moest ge weten wat n'rendriet ge mij daarmee aangestaan hebt, ik ben er zeker van ge raadt Us noch wachten mij nog so'n brieven te schrijven...

Uw lachen se hartelyk in hun baard, die twee heertjer, (die slechterikken,) gelyk gy se noemt, wanneer re my suffig droombond, trouwig, het kamp rien ondervieren...

Le zien wel, dat ik sedert uw schrijven geen rust meer heb. - Hecht om vredeswil geen geloof aan al dat geschrijf van die spachters. - Ik kan geen juister indrukking vinden om hem karakter te omschrijven, dan dere welke gy self in uwen brief gebruikt hebt. "Het is wel te zien," heb gy gezegd, dat die brieven van lage menschen kommen, slechterikken." Ja, Amayllis, dat syn ze, en ik heb het U maar vondt redden, sy zouden mij willeus buiten cijferen, om by Us myne plaats in te nemen, van daar al dat valsche goede; om dat doel te bereiken schijnen de hoogste middelen hun goed. Ziedaar, beste Amayllis, wat het hoofdwel van hun geschrijf is; als er nu in hunne brieven een beetje waarheid steekt, dat komt er minder op aan, vind ik...

Het is myn gewoonte niet te vinnzen..... ik heb misschien wel ten deele aan hunne verleidende woordens toegegeven..... ik beken het, maar ziet het was ondajaarsavond, en, ... ten anderen, het seit blijft toch bestaan: "Ij hebben mij willen verleiden.... Ijn zij er ten deele in geslaagd een bewijs te meer dat zij de plichtigen zijn, in deel ik een klein mistapje, Amayllis; ik hoop dat gy, met uw edel hart, dit alles wel zult vergeven, immers, het beste paard kan struikelen, maar ik hoop ook dat gy het die twee ridders

moet zult vergeven ..... Ik moet er byna om lachen ..... Wat schrijft die eerste weer. - Sprekt hij niet van 'n "Oprechte bedoeelingen". Waar heeft hij dat gehaald? Ik kan hem goed, Amayllis en weet best, dat, moet ik hier 'n "Oprechte bedoeelingen", "en levensopvattingen", diteen zetten, gij een heel vreemd figuur zoudt opstellen.

De tweede brief komt uit de handen van een gehuwde, - bewaar dit schrijven, lieftje Amayllis, na den oorlog zullen wij dat eens laten lezen door zijn vrouw. - En ..... willen wij nu maar op handen met al die huurkloven? Het leven is ons onder die omstandigheden al verdrietig geneg, zonder dat wij het ons nog door onderlinge twisten ondervangen maken. - Maar, wat is weer hier gansche dagen ..... het regent ..... het regent ..... het regent. - De boschen, tusschen het kamp en de grote boom, in hervigen strijd met de geweldige windvlagen staan van pijn te kreunen. - Met ons' n weer wegen de ratten het niet buiten te komen tenzij om het strikt noodige wedsel bij te halen. - Ik bedoel de ratten die onder de barakken huisen. - Waarom zet ge zo'n waren op, Amayllis? Het is geen maffigheid. - Proosten, m'n lieve, ja. - Van waar ze gekomen zijn? - Dat weet ik niet, maar ze zijn er, en ze blijven er. - By slecht weer, reg ik, houden ze zich binnen doch 's nachts, bij helder weer, dan komen de veteranen, de meer schuchteren meestend; maar buiten, en dan spellemien ze, met heele bataljons, tusschen de barakken, in den moenschijn. - Denk niet, dat de verschyning van een soldaat in nachtgewaad, die zich om een ernstig geval moet buiten begeven, ze zoo maar uitteekent. - Oh neem, daar verstoren zich die nachtelijke prijers niet aan; de soldaat van rijnen kont, haat ze gerust door spelens.

Zoo lang ze ons met vrede lieten in de barakken, - far va ..... maar eens dat ze ons daar komen aanvallen. dan ....

Iimmers, ge zoudt toch niet willen, dat ik u, na den oorlog, myn oor aanvurend, zeggen moet "Dat stuk uit mijn oor is dat deden de ratten te zeist." Nu, goddank, zoo ver, is het nog niet.

Sondag heeft ieder geinterneerde een paar gebreide wanten ontvangen "Nu voelen wij geen houde meer aan den rug," zegt Sus. -

In de hoop, dat ge geen gebruik meer zult hebben aan brieven die u toekomen van "Hecksterik", nemt ik mij uw geinterneerde.

(Handwritten signature)

SCHOENBURGZAAL - KAMP II

VOORDRACHT VAN L^E DUMONT.

DE KRIJGSVERRICHTINGEN VAN HET FRANSCHÉ LEGER

De krijgsverrichtingen van het fransche leger, schenken ons hunne bondgenoten, bijonder belangrijk. Men mogt af, hoe de Fransen, belust op vooroorlog, zich wel ridders vaderlijker tegen den deutcher aanval.

De Entente-mogelijkheden, waren door hunne politieke oneenigheden op ontdekende voorbereiding, niet opgewassen tegen het machtsige oorlogsmachtige deutche rijk. Duitschland vertrouwend in syne macht, verklucht opvolgentijc den oorlog aan Rusland, Frankrijk en België, daarop bleef Japan zijn steun en Engeland schaart ucl aan ons' zijde. Het vuur brandde aan de verhoeken van Europa, en de vlammen sloegen door de hele wereld. Het plan van Duitschland's generale-staf stond vast. Frankrijk overvallen en overmeesteren, gijne verconig de opeindronken legermachten op Rusland werpen en verpletteren. Toch kwam het dat Duitschland op de westelijke grenzen 34 legerkorpsen, in twee legers verdeeld, kon aanvoeren. Frankrijk daar tegenover had 23 legerkorpsen in 5 legers verdeeld.

De aanval begon van Duitse zijde, langs België, de Fransen vingen aan met een heftig offensief in Elzas. Deze aanval had plots wort. Down maer de hulpele deutche legers in België, dwongen de Fransen een deel van hunne troepen van het oorlogsveld te onttrekken om de muur der voorsten over te brengen. Dan gedeel Joffre tot een offensief overste gaan, offensief dat echter mislukte. De Engelschen, met hun kleine heldhaftige leger, hulpen aan de beweging mede, maar Engelschen en Fransen, moesten den terugtocht aanvaarden.

Dan hadden wij de uitstekende hoedanigheden van Joffre lezen kennen. Nelleystaande al het wrede-ongelukkige van een moord in het vaderland, trok hij met zijn leger uckniet tot voor Parijs. Bij de Marne botsten 1.275.000 Duitschers op 91.25.000 Fransen.

Een 6^e leger, onder het bevel van Manoury, kwam buiten Parijs en viel von Kluck aan, so werden alle deutche legers gedwongen toch na hervigen weerstand terug te trekken. De slag bij de Marne was gewonnen en de kans en rege bij de Duitschers verijdeld.

Ka olen slag bij de Marne, hadden de Duitschers mangel aan munition. Ze bekennen 30.000.000 geweerkogels verbruikt, en 100.000 kanonschot en gelost te hebben per dag. Dat maakt op 6 dagen 180.000.000 geweerkogels en 600.000 kanonschoten.

De Duitschers beproefden het oorwijk door te breken, maar telkens mislukte hunne poging, tegenwoordig staan wij op alles hoger dan onze tegenstanders.

Met herhaalde aanvallen wordt van weerskant en veel bloed verspild. De Neuf Chapelle verloren de Engelschen 17.000 man de Duitschers 18.000. Het offensief in Artois en Champagne, kostte en den aanvallers en den aanvallen veel menschenleven. Voor Parijs vond men 70.000 deutche lichen. In Champagne lieten zij 90.000 man buiten geweest, 37.000 krijgsgevangenen, 120 kanons, 233 mitraillers, hun gehele oorlogsmacht, bestond dus uit 200.000 man.

Wij zullen zeker de overwinning behalen, zegt de spreker nog; een lege, die ons slechts den conijnen geworralen vrede kan meebrengen.

En dan ij gedaulytijn, helkanon sprekt wort.

Donderdag 20 Januari l.p. gaf den HEER B. VERHOOG als lid der VEREENIGING "ONZE VLOOT", een voordracht met lichtbeelden in de Tooneelzaal van Kamp II.

Het onderwerp der VOORDRACHT was "HET LEVEN DER SCHEPELINGEN AANBOORD EN IN OEN W. INDIE". Under het vertonen van ongeveer 112 platen, vertelde de Heer Verhoog die zelf ook onderofficier der K. Ned. Marine is, het een en ander tot groot genoegen der helaas maar weinige toeschouwers.

Wat het meest onsen aanzicht trok waren: het pluim-wasschen pluyn-vernukken in aardappellen schillen aan boord almede enige prachtige gezichten van Indische hondschapen.

Voorwaar een geweykijke en leeraarre avond dien wij hebben doorgedraagt en in naam der aanwezigen druk ik de hoop uit dat wij den Heer Verhoog nog vele malen mogen terugzieën.

Binnen een maand hoop hij zijn leering te herhalen over De bewapening der hedendaagsche oorlogsschepen, een meer technisch onderwerp.

A.

Fig. 56.

ZICH DOOD LACHEN.

"Zich dood te lachen," heeft geen lin, maar 't schijnt, toch schuilt meer in daarin dan velen meenen.

Vaak brengt ons 't lachen tot en wroet: en lachen wil meer menochten doord dan er zich doort wezen.

W. de Veer.

VLAAMSCHE STUDIEKRING --

TOONEELAFDEELING

ZONDAG 23 JANUARI te 6.30 u. opwering

FREULEKEN

IN 3 BEDRIJVEN DOOR H.C. ROELVINK

De aantrekkelijke komedie met de drie lieve vrouwenfiguren.

ROLVERDEELING

Baun van Overling

J. Vanwaert

Job

L. de Mul

Hans } syne kinderen.

A. Verbist

Florentine } syne kinderen.

A. Vereecke

Iman van Aerschot

F. Casteels

Tante Henriette

A. van Baalen

Miebetje

A. Aspergh

Het stuk speelt in het landhuis RANDE, in 1779.

MAKKERS.

Wilt gij uw krachten ontwikkelen, wilt gij uw voorstaven, beroekt de gymnastiekraal.

BARAK 26. KAMP II

Alle dagen van 9½ tot 11½ en van 19 tot 21 ure

HET KOMITEIT

MILITAIRE BESPREKING

INDENSDAG 26 JANUARI

- 2 ure - TOONEELZAAL KAMP II

Over het Italiënsche front (Fransch)

L. BEYENS

VLAAMSCHE TOONEEL DE SCHOONZOON VAN MIJNHEER POIRIER

Het was weer een genot, die vertoonding van AUGIER en SANDEAU'S stuk in vier bedrijven: De schoonzoon van Mijnheer Poirier.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige omstandigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam. De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De h. Poch, als markies de Presles, was het type van den adelijken wellustighein. Hij speelde met gepaste tactigheid, om in het lastige bedrijf werkelijk tragicale worden.

De rol van Antoinette werd gespeeld door den h. Copehay, die wel voor vrouwhollen te gebruiken is. In het dende en het vriendebedrijf waren toon, houdingen, gebaren vrij goed. Nog een kleinige oefeningen ons.

Vlaamsche toneel actrice had vrolijkse rijker.

De h. Castels was als gekoapt voor de rol van Hector.

Een hele doos en sprekken was dat van den echten edelman, een sympathiek voor komen, mensch van goede toon en ietje tegging.

De schoenzoon van Mijnheer Poirier was een groot succes.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige om-

standigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam.

De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige om-

standigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam.

De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige om-

standigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam.

De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige om-

standigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam.

De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige om-

standigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam.

De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles. In de heimliche hoop dat dit huwelijk mislukt,

zou kunnen bijdragen tot de verworvene kloof van zijn droom om ons paar van Frankrijk te ontsnappen.

Onwoedig te zeggen, dat Gaston alleen trouwde, om de dienst en geesteling een voorbeeld van edelheid te geven. Hij is het type van den adelijken voorvader, die het behoudt, dat een rechtvaardigheid te hebben. Tijds als edelman blijft aldaar heel iets anders te zijn dan en zelf lijnrecht. De staats tegenoverstaande eerlijkheden. Gaston's vriend Hector, hertog van Montneyday, zegt het: Adel verplicht ook... tot meedoen; gezien de veel edeler spreuk "Heid adelt", over het hoofd wordt gezien.

Kortom, het wordt in strijd, geestig en pikant, op scher oogenblak bijna tragisch, tussen de twee levensopvattingen, tussen Poirier en zijn schoonzoon. Deze moet elkeen, door een samensloop van ongunstige om-

standigheden en na de ontdekking van zijn ongeoorloofd minspel, achter het onderspit delven. Waren de liefde van Antoinette, hun lieve adel, almede de edelmoedige bemiddeling van den vriend des huus Poirier en de belaffende tenaamstelling van den helderzienden hertog van Montneyday, weten te slotte te bewerkten dat de allen worden bijgelegd, Gaston van zijn vrouw gescheiden om haarselvijn tegenover voor multige achtbaarheid overwinnt en zijn leden betrekken wil.

Het stuk werd met de nootige vlijheid gespeeld, waarbij ook de scherpe geestigheid tot hoorrecht kwam.

De hauwvert, in de rol van Poirier, was in alle wijsheid en volkomen meester van zijn spel: al nu en dan goedig met een kleine ijdelheid, of verontwaardigd of dwars belust bijzonder erg grappig.

De toneelleider wist met ongelijke krachten en zo goed gedaan te vormen, de spelers hielden er toe in heelkunstige, dat het stuk van het begin tot het einde goed.

Poena volkomen wel - de plaatvochtigheid, dat is bewondert de heugenis der vertoon.

Wij zijn in een wereld van ijdelheid en aantrekking, in Frankrijk, wonen de paars 40.

Poirier is een rijk geworden koopman, bij wie de miljoenen voor het grijpen liggen. Hij heeft een dochter Antoinette uitgehuwelijkt aan den aduanaerdeelhouder Gaston, markies de Presles